

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 7 (Verdensaltets kosmiske tilværelsesplaner) – Lektion 56

Dyrerigets udklang

16.

Med det materialistiske dogmes sammenbrud indledes for alvor menneskehedens udvandring fra dyreriget. På alle samfundslivets områder vil virkningerne af dette sammenbrud gøre sig gældende, og de vil bl.a. gøre sig gældende til fordel for helt nye målsætninger, der gennem deres indfrielse definitivt indebærer menneskehedens løsrivelse fra det dræbende princips tilværelsesplan. Denne sidste epoke vil man kunne kalde "dyrerigets udklang", og vi skal i det følgende gøre os bekendt med nogle af de træk, der i særlig høj grad karakteriserer denne udklang.

17.

Som man vil forstå, betegner den hermed introducerede sidste periode af dyreriget ikke blot menneskehedens definitive opgør med dette tilværelsesplans særlige traditioner. Den betegner i mindst lige så høj grad samme menneskeheds kamp for at tilegne sig et nyt kulturfundament, nemlig et kulturfundament, der baserer sig på en helt anden opfattelse af livsmysteriets løsning end den, der har båret dyrerigets kulturfundament.

Til skabelsen af dette nye kulturfundament vil ikke mindst åndsvidenskaben i den form, Martinus har givet den, bidrage. Omtalte åndsvidenskab vil bidrage med et verdensbillede, der på metafysisk grundlag løser livets mysterium, og som i tilknytning hertil på udtømmende vis belyser de love og principper, på hvis væren og indflydelse hele verdensaltets eksistens som et kosmos hviler. Omtalte åndsvidenskab møder med andre ord frem med et idémateriale, der belyser samtlige livets kosmiske perspektiver og aspekter, og den skænker derigennem menneskeheden dén inspirationsfaktor, der er forudsætningen for, at denne kan få kræfter til endegyldigt at løsrive sig fra dyreriget. Det gør den på den måde, at den formidler en kosmisk livsindstilling hos det enkelte menneske, hvorved forstås en indstilling, der er i pagt med verdensaltets kosmiske struktur. Sagt med andre ord betyder det, at den hos det enkelte menneske formidler en livsindstilling, i hvilken opfattelsen af det levende væsens udødelighed, dets reinkarnation og skæbnedannelse indgår -ja, som i det hele taget er gennemsyret af indsigt i livets kosmiske grundplan. Det vil igen sige gennemsyret af et kendskab til samtlige tilværelsens bærende love og principper samt forståelse af verdensaltets identitet som et gigantisk, guddommeligt væsen. Men først og fremmest formidler åndsvidenskaben hos det enkelte menneske det synspunkt, at det er livet og dermed det levende væsen, der er det centrale i tilværelsen, og ikke materien. Denne er kun et middel til befordring af livets oplevelse og således et middel, ved hvilket det levende væsen kan beriges med et erfaringsmateriale på en sådan måde, at det sikres en evig kosmisk vækst eller opstigen.

Gennem sin formidling af denne kosmiske livsindstilling kommer åndsvidenskaben ganske naturligt til at øve en overordentlig omfattende og dybtgående indflydelse på den menneskelige kultur. Bl.a. vil den gøre det helt evident, at enhver betjening af det dræbende princips forskellige manifestationsformer ved skæbneloven i virkeligheden er vold mod udøveren selv. Den vil med videnskabelig autoritet afsløre krig, egoisme, hævn, straf, intolerance og mange andre nugældende kultur-elementer som indbegrebet af primitivitet, og den vil med samme autoritet tilkendegive den uforbeholdne kærlighed til alt og alle som den eneste livsholdning, der er i kontakt med livets love. Og netop derigennem vil den afsløre sig som en inspirationsfaktor, der har kraft i sig til at løfte menneskeheden ud af mørket og hedenskabene i dyreriget. Den kosmiske åndsvidenskab, således som

den i vort århundrede er grundlagt af Martinus og fremover vil blive videreført af kommende åndelige begavelser, må altså påregnes at komme til at indtage en central position i den periode, der følger efter menneskehedens store sammenbrud -altså den periode, der betegner dens sidste, afgørende etape på vejen ud af dyrerigets tilværelsesplan.

18.

Efter specielt at have belyst åndsvidenskabens stilling i det jordiske menneskeriges sidste stadier skal vi gå over til at betragte nogle andre træk, der vil kendetegne denne periode.

For det første vil den være præget af målbevidst stræben hos det enkelte menneske efter at kunne beherske næstekærlighedens lysende kunst. Ledet og inspireret af åndsvidenskabens idémateriale vil hvert eneste menneske se det som sin fornemste opgave at gøre sig selv til ekspert i udøvelse af næstekærlighed og livskunst på overhovedet alle samfundslivets områder -såvel den del af disse områder, der angår privatlivet som den del, der angår den enkeltes stilling som samfundsborger: på arbejdspladsen, i samværet med venner og bekendte, i omgangen med mere uvedkommende mennesker, i forholdet til staten samt i forholdet til dyr, planter og mineraler vil disse bestræbelser komme til udtryk. Hele menneskeheden vil med andre ord være samlet i en fælles stræben efter at udnytte samtlige til rådighed stående evner, talenter og erfaringer til fordel for det ene formål at være til nytte, glæde og velsignelse for helheden; og i takt hermed vil en helt ny jord og en helt ny himmel begynde at komme til syne. Der skal naturligvis gøres mange forsøg og tilegnes mange dyrekøbte erfaringer, førend virkelige resultater foreligger, men tendensen vil være klar: himmeriges rige begynder at tone frem i den samlede menneskeheds atmosfære.

19.

I kontakt med denne udvikling vil også det, som vi i dag forstår ved verdens nationer, finde sammen og virkeliggøre drømmen om en fælles verdens-stat -administreret af en fælles verdensregering, i hvilken kun menneskehedens højst kvalificerede personer på såvel moralens som intellektualitetens område kan få sæde, i hvert fald hvad angår de centrale stillinger. Man vil af egen fri vilje gøre op med enhver tilbøjelighed til dyrkelse af nationale særinteresser til fordel for en dyrkelse af internationale fællesinteresser. Produktionen vil blive rationaliseret og afstemt efter det til enhver tid foreliggende behov. Kun de bedste materialer og produktionsmetoder vil blive draget i anvendelse, og kun de bedste idéer og tekniske projekter vil blive ført ud i livet. Ethvert menneske vil blive sikret et tilfredsstillende socialt niveau, ligesom det vil blive sikret en tryk barndom, ungdom, uddannelsestid, alderdom samt sikret under eventuelle sygdomsperioder. Man vil rette hele sin interesse og opmærksomhed mod den enkelte borgers skaberevne i et forsøg på at udvikle og udnytte denne til størst mulig velsignelse for alle parter, og man vil stræbe mod at nedskære arbejdstiden mest muligt til fordel for tilvejebringelsen af den størst mulige fritid, hvilken fritid igen danner grundlag for omfattende hobbyprojekter -herunder sport, dyrkelse af kunst, naturvidenskab og åndsvidenskab samt alle mulige andre kulturelle discipliner og færdigheder af interesse. Og det vil i praksis kunne lade sig gøre, fordi hvert eneste menneske ikke alene er bevidst i sit ansvar over for helheden, men også gennemtrængt af ønsket om at være til størst mulig glæde og inspiration for denne helhed. Netop dette sidste vil de store fritidsmuligheder danne grundlag for, idet ethvert menneske gennem udnyttelsen heraf vil kunne opnå en dannelse, indsigt og udviklethed, der sætter vedkommende i stand til at yde hidtil ukendte præstationer i den daglige omgang med sine samfundsfæller. Den indbyrdes omgang bliver herigennem præget af et helt nyt moment, nemlig oprigtig interesse for den enkelte, man møder. Man vil helt naturligt være interesseret i at se, hvilke individuelle farver og linier, denne har fået udviklet i sin personlighed. Og ligeledes vil man på den anden side glæde sig over selv at underholde sine omgivelser med de farver og linier, man har fået udviklet i sin egen personlighed. I modsætning til det, der i dag i de fleste tilfælde er gældende, vil et samvær til den tid være præget af

de enkelte deltageres klare, dagsbevidste trang til at yde et vægtigt bidrag til den fælles underholdning. Hver eneste vil være indstillet på at skænke de andre deltagere en inspirerende og usædvanlig oplevelse så langt evner og kræfter rækker: Én kan måske tegne, en anden male, en tredje synge, en fjerde spille, en femte citere digte, en sjette dramatisere, en syvende berette om nye videnskabelige landvindinger osv. osv. Alle vil kunne ét eller andet, som er præget af vedkommendes særlige personlige individualitet, og alle vil dermed have noget af værdi at yde som bidrag til den fælles underholdning og således til dette at gøre det fælles samvær til en virkelig oplevelse for samtlige deltagere. At kede sig eller at kede andre vil således være et helt ukendt begreb i disse stadier af det jordiske menneskerige, og det jo mere, des længere fremskredne disse stadier er.

Som noget helt obligatorisk vil den kommende verdensstat have indført et internationalt fællessprog, som alle taler med samme færdighed og indføling, som man taler det gældende nationalsprog. Ja, disse nationalsprog vil endog ganske langsomt vige pladsen for det internationale fællessprog, idet man efterhånden vil anse det for irrationelt at benytte mere end ét sprog. Denne fremgangsmåde vil nemlig forenkle overhovedet al menneskelig kommunikation, hvad enten den finder sted gennem litteratur, tidsskrifter, radio, fjernsyn, presse og anden nyhedstjeneste eller som korrespondance pr. post, telegraf og telefon samt i ethvert tilfælde af mellemfolkeligt samkvem -herunder sports stævner, kongresser, kunstneriske opvisninger, foredrag o.lign. -Fra Martinus side hævdes det, at dette kommende, internationale fællessprog efter alt at dømme allerede ér skabt, idet et overordentligt fremragende sprogprojekt så tidligt som i slutningen af attenhundredetallet blev udviklet og udgivet af en af den tids største sprogbevægelser. Der hentydes her til kombinationssproget "Esperanto", udviklet i årene 1878-87 af den polsk-jødiske læge Dr. L. Ludoviko Zamenhof. Allerede i vor tid indtager Esperanto en førerstilling som anvendt kombinationssprog i internationale forhold, og meget tyder i dag på, at det kun vil være et spørgsmål om begrænset tid, før det opnår officiel status som menneskehedens internationale fællessprog. Således har Esperanto bl.a. fået tildelt konsultativ status i klasse B ved FN-organet UNESCO.

20.

Et andet emneområde, der vil karakterisere dyrerigets udklang, er det, ernæringen repræsenterer. Den nugældende menneskelige ernæringsform, der foruden mineralier både medtager animalier og vegetabilier som ernæringsemner, vil blive genstand for en fuldstændig omlægning, der for det første går i retning af animaliernes udelukkelse og som dertil i øvrigt vil være præget af alle grovere fødeemners frasortering. Denne omlægning vil dels være en følge af kravet til etiske hensyn, og dels vil den være en følge af kravet til sanitære, økonomiske og æstetiske hensyn. Det gryende rigtige menneske vil absolut ikke kunne acceptere kød, blod, fedt eller nogen som helst anden form for animalske produkter på sit ernæringsprogram, men vil kun erkende produkter, der stammer fra plante- og mineralriget. Endvidere vil tendensen som tiden går være den, at de finere vegetabiliske produkter repræsenteret ved flertallet af frugter efterhånden bliver foretrukket på bekostning af de grovere vegetabiliske emner repræsenteret ved rødder, stilke og blade samt brødkorn og nødder, -Den menneskelige ernæringsform vil med andre ord efterhånden blive præget af en afstandtagen fra først og fremmest animalske produkter og dernæst fra de grovere vegetabiliske produkter, således at den til sidst kun angår frugter samt livsvigtige mineralier.

21.

Grunden til denne ændring i ernæringsformen er som allerede nævnt at søge i hensynet til etiske, sanitære, økonomiske og æstetiske forhold. Hvad specielt angår det etiske hensyn vil det naturligvis være uforeneligt med den frembrydende respekt og interesse for næstekærlighedsbegrebet at basere sit liv på en ernæringsform, der forudsætter udslettelsen af millioner og atter millioner af væsner fra det selv samme tilværelsesplan, som man selv tilhører, nemlig dyreriget. Ganske vist er det dybest set

også i strid med livsloven at basere sit liv på en ernæringsform, der betyder udslettelse af mindst lige så mange millioner væsner fra planteriget, så sandt som det er i strid med livsloven at basere sit liv på det dræbende princip udfoldelse overhovedet. Men af mange grunde, der fremgår af en indsigt i livets kosmiske grundplan, og som til den tid er almenkendt, vil den sidstnævnte ernæringsform dog alligevel være at betragte som et mindre onde end den førstnævnte -bl.a. fordi planterigets væsner i modsætning til dyrerigets ikke er udstyret med nævneværdige forudsætninger for dagsbevidst at kunne opleve smerte, skræk og rædsel. De er ganske vist ikke helt ufølsomme over for fysisk vold, men som følge af manglende specifikke, perifere sanseorganer samt hjerne og centralnervesystem begrænser mødet med sådanne påvirkninger sig til kun at omfatte ubehagsanselser. Og det vil derfor være at betragte som kærligere og mere hensynsfuldt at lægge planteriget til grund for den menneskelige ernæring end dyreriget. Men endnu mere ideelt vil det naturligvis være at basere ernæringen på mineralriget, idet man herved næsten fuldstændigt undgår at drage det dræbende princip i anvendelse. En udvikling hen imod en sådan ernæringsform vil da også finde sted, og det er netop de første væsentlige skridt mod dette mål, tendensen i retning af ren frugternæring udtrykker. En sådan ernæring er nemlig på det allernærmeste fri for enhver forbindelse med det dræbende princip, idet frugten på det modne stadium gennem naturens egen proces er blevet reduceret til én stor saftkoncentration, der ikke alene fortrinsvis repræsenterer mineralriget, men som med henblik på frøspredningen endog ligefrem er beregnet på at blive optaget som føde.

22.

Imidlertid er det ikke blot følelsen af forpligtelse over for etiske hensyn, der inspirerer til den hermed skitserede omlægning af den menneskelige ernæringsform. Foruden af let forståelige æstetiske samt måske mindre let forståelige økonomiske hensyn (den ringe udnyttelsesgrad af jorden ved dyrehold) vil den også være dikteret af sanitære hensyn; herved forstås hensynet til den fysiske sundhed. Dette begrundes med, at dyrerigets udklang vil være præget af en overordentlig gennemgribende forvandling af det jordiske menneskes fysiske organisme, hvilken forvandling bl.a. har karakter af en stadigt tiltagende forfinelse og åndeliggørelse af denne. Omtalte forvandling beror som allerede tidligere belyst (lektion 20) først og fremmest på det degenererende tyngdelegemes voksende afmagt over for den fysiske materie samt parallelt hermed de voksende åndslegemes følelseslegemets, intelligenslegemets og det gryende intuitionslegemes tiltagende herredømme over den åndelige materie. (Se eventuelt symbolskitsen), som det altså vil forstås, er det netop denne kombinationsændring af legemernes udviklingsgrad, der ligger til grund for, at den fysiske organismes forvandling ved udgangen af dyreriget har form af forfinelse og åndeliggørelse og ikke slet og ret af degeneration og forfald. Imidlertid vil den således stadigt mere forfinede og åndeliggjorte organisme naturligvis også stille krav til en tilsvarende mere og mere forfinede føde, dersom den skal holdes sund og rask. Og netop herigennem kommer de omstændigheder til syne, der foruden det etiske, det æstetiske og det økonomiske hensyn opfordrer til en omlægning af den menneskelige ernæringsform.

23.

Som det senere skal vise sig leder den her berørte forvandling af den fysiske organisme frem til sådanne yderligheder, at væsnerne gennem deres viljeføring i betydelig udstrækning kan begynde at beherske de materier, hvoraf nævnte organisme er dannet. Dette viser sig til at begynde med på den måde, at det enkelte væsen gennem koncentration og viljeindstilling kan fikserer den organiske harmoni og derigennem på forhånd udelukke sygdommes opståen. Efterhånden kan det også drive det til i betydelig grad at ændre organismens udseende; og til sidst vil det kunne nå frem til i kortere eller længere tid helt at opløse organismen og dermed forsvinde fra det fysiske plan. Dette stadium hører dog fortrinsvis det rigtige menneskerige til og berøres her blot for at tilvejebringe en anledning til at oplyse, at materialisations- og dematerialisationsbestrebelse af den her berørte karakter netop

er ét af de områder, der vil blive gjort til genstand for udforskning i de føromtalte, kommende åndsvidenskabelige laboratorier og forsøgsanlæg.

Sideløbende med den foran skitserede forvandling af den fysiske organisme vil der som noget uhyre vigtigt foregå en radikal omlægning af menneskets seksuelle omgangsform. Fra primært at have virket i formeringens tjeneste vil den seksuelle funktion i stadigt tiltagende grad komme til at virke i udelukkende kærlighedslivets tjeneste, dvs. til fordel for det formål, at kærtegne næsten. Netop kærtegnet er jo kærlighedens tilkendegivelsesform, og det er derfor også givet, at en verden, hvor dyrkelsen af næstekærlighedsbegrebet er i tiltagende, må være en verden, der er præget af en voksende trang hos væsnerne til at kærtegne hinanden -og vel at mærke så mærkbart som muligt. Og her vil netop intet kærtegn overgå det, som den seksuelle struktur danner grundlag for, og det så meget mindre, som denne struktur med hensyn til sine præstationer vil udvise en meget udpræget tiltagen, efterhånden som den overgår til alene at virke i kærlighedslivets tjeneste. Den vil da virke som det anlæg, gennem hvilket væsnet kan hensættes i den størst mulige nydelsestilstand.

Vi kan ikke her komme ret meget nærmere ind på dette emne, men skal henvise til det kommende ovedafsnit om begrebet "seksualisme". Blot skal dog det forhold betones, at den seksuelle struktur i takt med den almindelige forvandling af den fysiske organisme og den hertil knyttede overgang til udelukkende at virke i kærlighedslivets tjeneste, vil komme til at udvise en prægsændring på den måde, at nævnte struktur fra at fremtræde som et kønsbetonet formeringsorgan kommer til at fremtræde som et ikke kønsbetonet kærtegnorgan. Dette kærtegnorgan vil overgå til at være nervemæssigt forbundet med menneskets læber, således at det kan bringes til klimaks gennem kysset -og ikke gennem en kønsbetonet parringsakt. Dette forhold hænger igen sammen med, at den organiske forvandling af mennesket på foranledning af fundamentale kosmiske principper vil være ledsaget af en udviskning af kønspræget, således at dette ikke længere er en hindring for næstekærlighedens fuldblydelse. Dette er jo som bekendt i vid udstrækning tilfældet for øjeblikket. Som det er nu, virker den udprægede kønsopdeling som en overordentlig stærk bremse på næstekærlighedens udfoldelse -således ikke mindst hvad angår udveksling af det seksuelle kærtegn og dermed den højeste nydelsesoplevelse, idet væsner af samme køn som bekendt ikke i almindelighed føler nogen seksuel tiltrækning mod hinanden. De kønsprægede væsner er med andre ord i kraft af deres kønspræg ligefrem bygget til kun at kunne elske sådanne væsner, som repræsenterer deres eget modkøn, hvorimod de ofte ligefrem føler stærk antipati for væsner, der tilhører deres eget køn -i hvert fald hvad angår udveksling af kærtegn, og ikke mindst seksuelle kærtegn. Det må derfor betragtes som en velsignelse, at den organismeforvandling, der kendetegner dyrerigets udklang, bl.a. omfatter en sådan udviskning af kønspræget og en sådan omstilling af den seksuelle mekanisme, at dyb, seksuelt betonet og stimuleret kærlighed til alle medvæsner i menneskesamfundet kan blive principielt mulig.

Med hensyn til denne udviskning af kønspræget er der naturligvis ikke tale om, at mennesket går en fremtid i møde, hvor det efterhånden vil komme til at fremtræde som seksuelt stagneret og kønsmæssigt indifferent. Tværtimod er der som allerede antydning tale om, at menneskets seksuelle talent er i vækst og tiltagen; og dertil er der tale om, at mennesket vil komme til at fremtræde som en harmonisk kombination af begge kønspræg -hvilken kombination dog ikke inkluderer selve kønsorganerne. Således vil i de nuværende hankønsvæsner et tilskud af feminine træk vokse frem samtidig med, at de mest robuste maskuline træk falder bort. Og på lignende måde vil der i de nuværende hunkønsvæsner vokse et tilskud af maskuline træk frem samtidig med, at de mest udprægede feminine træk svinder bort. Det er i virkeligheden en proces, som allerede på nuværende tidspunkt er i gang, og det i en sådan grad, at det endog i vid udstrækning har påkaldt sig videnskabens opmærksomhed. Således kan iagttages tilsynekomsten af mænd med tydelige både

fysiske og psykiske feminine islæt -ikke mindst i den generation, der er på vej. Og ligeledes kan iagttages tilsynekomsten af kvinder, med udprægede både fysiske og psykiske maskuline islæt samtidig med, at de ordinære feminine kønspræg tydeligt er fortrængt eller aftaget. Og hvad der måske er det mest betydningsfulde: denne nye mennesketype ikke alene accepterer sig selv på den måde, at kønnene gensidigt føler sig tiltrukket af hinanden -den gør det oven i købet i så høj grad, at der er tale om en foretrækkelse af repræsentanter for den nye type på bekostning af repræsentanter for den gamle type. Dette viser sig bl.a. i talrige tilfælde ved, at den moderne unge kvindes mandsideal ikke er en robust, udpræget maskulin Tarzan-skikkelse, men derimod en mere forfinet og til en vis grad feminint betonet mandsskikkelse eller mandstype; og vice versa. Den omtalte kønsudviskning er således ikke noget, der alene angår fremtiden; den er noget, som allerede i vor tid gradvist og naturligt holder på at gøre sig gældende i samfundet. Og det skal tilføjes, at den i sit endelige slutfacit vil munde ud i en menneske-type, hvor maskulint og feminint går op i en lige så skøn og betagende enhed, som det f.eks. vil kunne ses manifesteret i enhver eksisterende dobbeltkønnet blomst, en tulipan for eksempel.

24.

Til afklaring af det spørgsmål, hvordan det skal gå med artens biologiske videreførelse, når kønsudvisningen og den seksuelle mekanismes omstilling omsider er fuldbyrdet, kan det oplyses, at nævnte videreførelse vil blive sikret gennem en udviklet materialisationsteknik. Som det allerede fra Kristi side blev profeteret, skal mennesket ikke blive ved med at fødes til verden af kvinder. Der vil komme en tid, hvor dets herredømme over den fysiske materie er så suverænt, at det på det inkarnationsmodne stadium gennem en materialisationsproces fra den åndelige verden direkte kan træde ind i den fysiske verden ung, smuk og glitrende levende. Dette er dog som allerede tidligere antydning et stadium, der først nås i det rigtige menneskerige, men det er netop også først ved tærsklen, og endda et stykke hinsides tærsklen til det rigtige menneskerige, at kønsudvisningen og den seksuelle mekanismes omstilling endeligt fuldbyrder sig. Og indtil da vil artens videreførelse i betydelig udstrækning foregå som hidtil -dog med væsentlige modifikationer til deri nye inkarnationsform. Hermed menes for det første, at menneskelig assistance (læger, jordmødre, barneplejersker m.v.) ved almindelige fødsler i stadigt tiltagende grad vil være påkrævet. Allerede i dag vil nødvendigheden af en sådan omfattende assistance kunne iagttages, men behovet herfor må altså påregnes at udvise en betydelig stigning. -Hvad angår de omtalte modifikationer hentydes der imidlertid også til en omfattende overgangsepoke fra den ene inkarnationsform til den anden. En epoke, der vil være præget af materialisationer i en form, der i en vis udstrækning minder om en almindelig fødselsproces. Man vil jo forstå, at mennesket ikke pludseligt uden varsel kan skifte fra den ene inkarnationsmetode til den anden. Det må passere gennem en lang serie stadier, hvor det gradvist optræner evnen til at drage materialisationsmetoden i anvendelse. -Om denne periode skal følgende berettes: Nået frem til et vist, fremskredent stadium i den her skitserede udvandring fra dyreriget vil ethvert menneske ved naturens gang blive kaldet til at indlede de første forsøg på at gennemføre en materialisation fra det åndelige plan ind på det fysiske plan. Dette øjeblik indtræder naturligvis i forbindelse med en periode, hvor det pågældende menneske på sædvanlig måde er diskarneret fra det fysiske plan. Assisteret af højt udviklede og indviede væsner på den åndelige videnskabs område med placering både på det åndelige og på det fysiske plan vil mennesket på dette tidspunkt blive hjulpet til at gennemføre en kortvarig materialisationsproces. Dette lader sig gøre på den måde, at det udvalgte menneske gennem en særlig tankekoncentration søger at knytte nogle overordentlig letpåvirkelige fysiske materier til sin sjælelige struktur, hvilke materier under de førromtalte højt indviede væsners kontrol og overvågning tages fra jordiske mennesker, der allerede er posterede i den fysiske verden, og som dermed i princippet kommer til at virke som det inkarnerende menneskes forældre. Til at begynde med kan forsøgspersonen ikke få processen til at lykkes i den

forstand, at den bryder igennem til det fysiske plan, men efter en tid bliver den virkelig i stand til ganske kortvarigt at materialisere en let, fysisk organisme bestående af materie, som er taget (lånt) fra de fysiske medvæsner, der i princippet fungerer som dens forældre. Og som væsnet i tidens løb øver sig herpå, vil det i stadig højere grad komme til at beherske materialisationens teknik -dog altså stadigvæk kun med fysiske medvæsners "forældreindsats" som basis. Det varer ganske vist meget længe (mange diskarnationer), inden det behersker denne teknik i en sådan grad, at det ikke blot kortvarigt, men også permanent kan bevare sin fysiske position og altså dermed definitivt inkarnere gennem materialisation. Men en dag vil det kunne det, og det har da vundet en ny betydningsfuld sejr over den genstridige, fysiske materie.

25.

Som netop antydnet varer det adskillige diskarnationer at nå frem til en sådan beherskelse af selv den fysisk assisterede materialisationsteknik, at den fysiske materie på dette område kan siges at være besejret. Og det er klart, at væsnet indtil da må betjene sig af den almindelige inkarnationsmetode, når det ved den indeværende diskarnationsperiodes udløb skal inkarnere i den fysiske verden -det vil sige fødes af en kvinde. Der vil altså være tale om adskillige diskarnationer, hvor væsnet ihærdigt øver sig på at opnå herredømme over materialisationens teknik, men hvor det sluttelig vil være henvist til endnu en gang at lade sig inkarnere efter den "gamle" metode: den almindelige fødselsproces. Men det er let at indse fordelene ved materialisationsmetoden frem for fødselsmetoden og dermed let at se de faktorer, der tilskynder til så hurtig erhvervelse af materialisationsmetodens teknik som muligt. Thi ganske åbenlyst fritager herredømmet over sidstnævnte teknik det inkarnerede væsen for møjsommeligt at skulle underkaste sig barndommens og ungdommens umodne og på så mange måder ubekvemme stadier. Den sætter det i stand til straks at vise sig i en moden ungdoms charmerende friskhed, som Martinus i Livets Bog udtrykker det, og dette er naturligvis langt mere tiltalende end at skulle passere gennem fødselens, babytilstandens, barndommens og ungdommens mange fosterstadier. Man kan derfor med sikkerhed regne med, at ethvert menneske, når tiden kommer, hurtigst muligt vil søge at tilegne sig det fulde herredømme over materialisationens teknik. Et herredømme, som dog altså først virkelig kulminerer langt inde i det rigtige menneskerige.

26.

Til belysning af de ting, der i særlig høj grad kendetegner dyrerigets udklang, er foreløbig følgende forhold blevet behandlet:

- 1) Åndsvidenskabens gennembrud og den deraf følgende kosmiske livsindstilling hos det enkelte menneske.
- 2) Praktisering af næstekærlighed på alle samfundslivets områder.
- 3) Sammenslutning af alle nationer i én international stat, inden for hvilken der gøres brug af et internationalt fællessprog.
- 4) Omlægning og forfinelse af ernæringsformen med kurs mod ren frugternæring.
- 5) Forvandling med karakter af forfinelse og åndeliggørelse af den fysiske organisme samt omlægning af inkarnationsmetoden fra fødsel til materialisation.
- 6) Udviskning af den nugældende kønsforskel, omstilling af seksualstrukturen med sigte mod opnåelse af klimaks gennem kysset samt dermed forbunden omlægning af den seksuelle omgangsform.

Dette er de hovedtræk af menneskehedens umiddelbare fremtid, som foreløbig er blevet belyst, og vi mangler i virkeligheden herefter kun at omtale endnu et punkt, for at billedet kan siges at være fyldestgørende. Dette punkt er forekomsten af "kosmiske glimt".

Med kosmiske glimt forstås oplevelser, hvor genstanden for disse uventet og uforberedt pludselig direkte erkender større eller mindre brudstykker af den evige kosmiske verdensorden og de evige kosmiske grundsandheder. Det er med andre ord oplevelser, der har karakter af, at indehaveren pludselig i glimt skuer ind i det guddommelige visdomsocean og dermed ind i de højeste lag af Guds bevidsthed. Disse kosmiske glimt beror på aktivitet i væsnets intuitionslegeme, og de røber, at dette nu er ved at vågne op af sin latente fostertilstand. Dette er igen en følge af det implicerede væsens bestræbelser på med hele sin livsførelse at være i kontakt med næstekærlighedens normer, idet netop kun næstekærlighedens tankeklima kan bringe intuitionslegemet til live! De kosmiske glimt er dermed også et budskab om, at væsnet er i umiddelbar nærhed af tærsklen til det tilværelsesplan, der afløser dyreriget -altså det rigtige menneskerige.

Til at begynde med kommer de kosmiske glimt kun med store mellemrum -maske kun ét i en hel inkarnation. Men med de fortsatte fremskridt på næstekærlighedslivets område vil de tage til i hyppighed, styrke og varighed, og de vil til sidst munde ud i en oplevelse, gennem hvilken væsnets viljemæssige herredømme over intuitionsenergien endegyldigt etableres, og gennem hvilken det dermed sikres permanent adgang til det guddommelige visdomsocean og således også sikres, hvad vi har lært at kende som "kosmisk bevidsthed". Denne særlige oplevelse betegner Martinus som "den store fødsel", og han har valgt netop dette udtryk, fordi væsnet gennem nævnte oplevelse ligefrem fødes ind i det næste tilværelsesplan: det rigtige menneskerige, hvad der naturligvis samtidig indebærer, at det definitivt forlader dyreriget.

Et kosmisk glimt

27.

Til belysning af, hvordan et kosmisk glimt i praksis gør sig gældende, skal følgende typiske eksempel anføres. Det kan hævdes at stamme fra absolut pålidelig kilde, selvom denne har ønsket at forholde sig anonym. "Ganske uventet fandt jeg med ét mig selv i en tilstand, hvor jeg var mig åndeligt bevidst samtidig med, at jeg også var mig min fysiske eksistens og position bevidst. Jeg befandt mig i vidunderlige sydhavsomgivelser. Over mit hoved skinnede solen varmt fra en strålende klar himmel. I det fjerne sås blånende bjerge med glitrende hvide snetinder, der dirrede mod det blå himmelhvelv, og inde til venstre bredte sig en øde, gnistrende hvid strandbred med vajende palmer og mørkegrønt buskads. Selv vandrede jeg på må og få ude i det lavvandede vadehav og nød berøringen med det klare varme saltvand.

Langsomt og umærkeligt blev jeg lidt efter lidt opmærksom på tonerne af en ejendommelig, vild sang, som den milde brise bar med sig fra det fjerne. De kom først ganske sagte, men blev efterhånden stærkere og stærkere, og da jeg drejede hovedet efter lyden, så jeg langt ude i kimningen konturerne af to mennesker, der var på vej ind mod land. Til at begynde med var de som to små mørke prikker i horisonten, men de kom hastigt nærmere, og samtidig voksede de sig større og større, så jeg snart kunne se, at det var to indfødte, der var på vej hjem fra et fiskedræt. Og sangen kom fra de to! Det var en ejendommelig natursang, en sang, jeg snart opfattede som en hyldest til gudernes pris, fordi de havde stået dem bi på deres fiskefærd og givet dem rigeligt bytte. Imellem sig bar de to mænd et stort net fyldt til bristepunktet med sølv-skinrende fisk, og fra fiskene faldt jævnlige funkulende vanddråber ned og forenede sig med det hav, hvorfra de var taget. De to mænd

fulgte en kurs, der førte dem tæt forbi mig, dér hvor vore veje ville krydses. Som de kom mig nærmere, blev jeg mere og mere optaget af deres sang. Dens vilde naturlighed og inderlige tone rev mig med, og jeg kom efterhånden i svingning med den understrøm af oprindelig og guddommelig naturkraft eller urkraft, den rummede. Den fængslede stadig stærkere og stærkere min opmærksomhed og følelser, og netop da mændene passerede forbi bagom mig, var jeg helt opfyldt af deres stemning. Og da med ét, som jeg i dette øjeblik ud af øjenkrogene ser en ny dråbe løsne sig fra nettet og med en strålende solfunke i sit øje falde mod vandet, da skuer jeg med ét ganske uventet som i et forklarelsens lys, hvorledes alle ting er sammenhørende dele af en levende helhed. Jeg ser med ét pludselig den indre, udsigelige sammenhæng mellem mændene og nettet, mellem nettet og vandet, mellem vandet og fiskene og mellem solen og alt det andet, bjergene, strandbredden, palmerne, havet, mændene og mig selv. Vidunderlige følelser skyder som varmen bølger igennem mig, og nu ser jeg, at den helhed, alle tingene er sammenhørende dele af, at den er et levende væsen, et væsen, der omspænder hele det uendelige univers; og jeg fornemmer, at dette umådelige væsen er det noget, man har lært at påkalde gennem begrebet Gud. I et vidunderligt glimt føler jeg mig i dette øjeblik indviet i Guds inderste natur og væsen. Det fylder mig helt, og en jublende lykkefølelse af ubeskrivelig styrke og intensitet opfylder mig til grænsen af, hvad jeg kan bære. Jeg er i dette glimt stedet for Guds åsyn og indviet i hans væsen, og jeg føler til grænserne af min fatteevne, at dette væsen er usigelig kærlighed til alt levende, der rører sig. Med denne lykkefølelse i sindet vågner jeg atter op til fuld fysisk bevidsthed. De skønne sydhavslandskaber toner bort, men i sind, blod og nerver varmer og funkler stadig fornemmelsen af Guds nærhed og kærlighed. Jeg véd at "han" er til, og at "han" er kærlighed, og jeg véd yderligere, at fra denne dag vil selv den største smerte, jeg kan komme til at møde, i dybet af min sjæl fornemmes som en uendelig velsignelse. Jeg forstår nemlig nu, at selv den er et glimt af "hans" uendelige kærlighed. Thi jeg har erkendt og lært, at der ér kun Gud og Guds kærlighed"

Spørgsmål til lektion 56

1. Hvad forstås ved "dyrerigets udklang"?
2. På hvilken måde kan åndsvidenskaben bidrage til skabelsen af et kulturfundament, der kan afløse dyrerigets kulturfundament?
3. Omfatter perioden "dyrerigets udklang" skabelsen af en international verdensstat?
4. Inkluderer fremtiden ifølge Martinus antagelsen af et internationalt fællessprog?
5. Nævn skaberen af kombinationssproget Esperanto.
6. Hvilken forvandling må den menneskelige ernæringsform påregnes at ville undergå?
7. Hvordan kan den mineralsk/vegetabilsk ernæringsform begrundes at repræsentere et etisk set mindre onde end den animalsk/vegetabilsk?
8. Hvorfor betragter Martinus ren frugternæring som en etisk set særlig heldig ernæringsform?
9. Frembringer også hensynet til det fremskredne menneskes sundhed et argument, der taler til fordel for den vegetarisk/mineralske ernæringsform?
10. Hvilken ændring må menneskets seksuelle struktur påregnes at ville undergå (der udbedes tre oplysninger)?

11. Hvordan vil menneskets kønspræg ved den seksuelle forvandlings afslutning være?
12. Hvorledes sikres artens beståen mod virkningerne af den seksuelle forvandling?
13. På hvilket stadium af menneskets udvikling bliver anvendelsen af den ny inkarnationsmetode tvingende aktuel?
14. Hvilken afgjort fordel frembyder materialisationsmetoden i forhold til den almindelige fødselsmetode?
15. Hvad forstås ved et kosmisk glimt?
16. På hvilke omstændigheder beror fremkomsten af kosmiske glimt?
17. Hvorfor har Martinus udtrykt den oplevelse, gennem hvilken permanent kosmisk bevidsthed erhverves, som "den store fødsel"?

Løsningen til lektion 55's opgavetillæg

- 1) Dyreriget, – sidste halvdel.
- 2) a) Tyngdeplanet og b) nummer to.
- 3) Føde, mage og afkom.
- 4) At man med alle til rådighed stående evner, energier og talenter er til udelt glæde og velsignelse for alt og alle i ens omgivelser.
- 5) a) i forfinelse af den fysiske organisme samt begyndende afstandtagen fra anvendelse af det dræbende princip. b) i højere intellektuelle og humanistiske evners og interessers gennembrud for hvilke naturvidenskaberne og de humanistiske kulturinstitutioner er praktiske udtryk. c) i stigende vanskeligheder ved automatisk at holde sig i kontakt med dyrerigets livsform og moraltraditioner.
- 6) Den betegner et afgørende vendepunkt i væsneres moralliv, nemlig overgang fra egoistisk til altruistisk livsform.
- 7) En kulminerende udfoldelse af det dræbende princip muliggjort af intelligensens frembringelser på dette principps område.
- 8) Religionernes indflydelse er i tilbagegang medens naturvidenskabernes er i fremgang på førstnævntes bekostning.
- 9) – det nødvendiggør med uomgængelig strenghed en nedskrivning af overhovedet alle værdier til rent "nul".

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus